

[Holger Eriksen.]

skat på arbejdet og mindre på de indtægter, folk erhverver uden at gøre nogen indsats. Der er f. eks. forhøjelsen af formueskattegrænsen fra 90.000 kr. til 200.000 kr. Man henviser til den højere vurdering af ejendomme, men det er jo også andre end ejendomsbesiddere, der har formue. Ville man være rationel, skulle man have undersøgt, hvor meget kroneværdien var faldet fra 1960 og indtil nu, og så kunne man have forhøjet bundgrænsen med det tal, som derved fremkom. Men så måtte man fornuftigvis samtidig have erkendt, at de kroner, hvormed man betaler formueskatten, er blevet reduceret på tilsvarende måde. Altså burde den procent, hvormed man udskriver formueskatten, reguleres opad i det samme forhold. Det andet er et skrabud for den tankegang, at den indtægt, man opnår uden arbejde, er meget finere end al anden indtægt, så fin, at man skattemæssigt helst ikke skal røre ved den.

Det samme gælder ændringerne i ejendomsbeskatningen, som der vil blive anledning til at tale om i morgen. Jeg skal derfor slutte med nogle almindelige betragtninger over forliget.

Forsvaret er, at man igennem den pengeopsugning, som de nye afgifter er udtryk for, får mulighed for at slække på kreditstramningen og derved hindre et fald i beskæftigelsen, navnlig i byggesektoren. Bag det ligger vel også et ønske om at standse inflationen, at nedbringe renten og valutaunderskuddet. Og det er alt sammen godt. Men man må undskylde: de mange teorier, man for tiden opstiller, virker efterhånden noget forvirrende. Når man siger, at vi skal standse inflationen, vil alle give medhold. De værdiomflytninger, der sker gennem værdimålerens fald, er en kræftskade på samfundet. Men når man så, samtidig med at man afslutter det foreliggende forlig, gennemfører et boligforlig, hvorved man ikke blot vælter nye masser af kul ind under inflationskedlen, men billedlig talt forsyner den med atombrændsel, så har man dog sikret sig, at inflationen nok skal overleve. Begrundelsen for denne påstand skal jeg anføre, når vi kommer til debatten om boligforliget.

I den sidste OECD-rapport hedder det i konklusionen om USAs økonomiske for-

hold — jeg beder om tilladelse til i alt 2 citater —:

„Den skattereduktion, som blev gennemført i 1964, har været en afgørende forudsætning for den vækst, der har været i den økonomiske aktivitet i de sidste 18 måneder. Ekspansionen skulle kunne fortsætte i 1966, når man tager hensyn til de lavere forbrugsafgifter, højere sociale ydelser og større forsvarsudgifter.“

Hvorledes kan man da antage, at nye skatter i Danmark vil have den modsatte virkning?

Og hvad renten angår, lød den gamle teori jo på, at den påvirkede den økonomiske aktivitet således, at denne dalede i samme forhold, som renten steg. Det er vel ud fra denne antagelse, at vi har fået den høje rente; men holder denne teori i nutiden? Det rent faktisk er jo, at renten i næsten alle forhold — ja, jeg kan vel sige i alle forhold undtagen med hensyn til den leje, som lejerne må betale — er skattefri. Derved svækkes dens virkning ganske betydeligt.

Man har også en teori om, at pengeprisen som prisen på andre varer bestemmes af tilbud og efterspørgsel. Men hvorledes ligger det i forhold til obligationerne? Lige gyldigt hvor mange der kastes på markedet, bliver de jo alligevel afsat — selv om Nationalbankens støttekøb her vejer til; men når det er tilfældet, betyder de lave kurser, altså den høje rente, jo ikke andet, end at det nominelle beløb stadig må sættes i vejret, mens de reelle beløb kommer til at stå i forhold til de penge, der er disponible til køb.

Det er klart, at man her er inde i en af de mange onde cirkler, der er selvvirkende, og som fremmer den inflation, man vil bekæmpe. Jeg er ikke sikker på, om professor Jørgen Pedersen ikke har ret, når han gør gældende, at man lige så godt via Nationalbanken kunne have sikret en betydeligt lavere rente. Det rent faktisk er jo, at næsten alle virksomheder i større eller mindre grad arbejder med lånt kapital. Den voldsomme rentestigning fordyrer derfor produktionen, samtidig med at den giver den passive kapital hidtil uanede indtjeningsmuligheder på forbrugernes be-